

ARKITEKTER

Jan. 2018

01

Vol. 120

BEDST

&

VÆRST

2017

EMILIE KOEFOED

Bysociolog og formidler

Sandkaj i Århusgadekvarteret i Nordhavn. Foto: Emilie Koefoed

Bedst: Havneliv hele året

“Byg det, og de vil komme” gælder tydeligvis også for kajkanter, for de strømmer til, de soltørstige københavnere, hver gang en ny bid af havnefronten omdannes til soldæk.

Ofelia Plads og Krøyers Plads havde deres første fulde sæson i år med aktiviteter i havnen. Den nye Sandkaj i Nordhavn, med det 400 meter lange trædæk, stenrev og badezone, føles allerede som et rigtigt byrum, og Oasetrappen lige ud for Kulturhuset Islands Brygge har tilføjet 5 × 60 meter og endnu flere besøgende til de københavnske havnebadets moder.

Min egen favorit er kajen ud for Krøyers Plads, som heldigvis føles som et offentligt byrum, hvor man er velkommen, selvom lejlighederne nok er bygget til de rige. Jeg var også imponeret over, hvordan Sandkaj blev et velbesøgt byrum fra dag et og gav det nye Århusgadekvarter – den første færdige etape af det nye Nordhavn – en følelse af ægte by. Uanset hvad man kan mene om boligbyggeriet langs kajen, var bylivet på en solskinsdag i år mere overbevisende end på selv den mest optimistiske rendering.

Det luner også at se, at havnen bliver brugt mere og mere i vintertide. Ofelia Plads startede året med den populære lydinstallation *The Wave*, og KajakOle rykkede ind kort efter med vinterspa på den sneklædte mole. Også andre steder i havnen er der slået mobile saunaer op. Københavnerne vil tydeligvis ikke bare sidde derhjemme i deres arkitekttegnede møbler og hygge, som udlandet ynder at forestille sig, men vil ud og møde hinanden og bruge byen hele året rundt.

Slagtergårdene på Enghavevej. Foto: Emilie Koefoed

Værst: Planlagt nedrivning af Slagtergårdene

Jeg har aldrig før haft så drastisk en følelse af tidsforskydning som første gang, jeg tilfældigvis kom forbi Slagtergårdene og gik ind. Det var, som om jeg var vandret direkte ind i fortiden, i en fortryllet bid af byen, som udviklingen havde sprunget over.

Da jeg langt senere lærte om stedets historie, var jeg endnu mere betaget. Slagtergårdene på Enghavevej er et unikt historisk miljø fra 1860'erne, der består af gamle for- og baghuse og et snævert, brolagt gårdrum. Fabriksbygningen fra 1887 står intakt med hejsebom og skorsten. Forhuset i nr. 10 var hjem for Storm P. et par år, da hans far var slagtermester.

Slagtergårdene er den sidste fysiske rest, fra dengang Vesterbro primært bestod af denne type lavt byggeri med en kombination af beboelse, småindustri og værksteder. Og nu bliver dette sidste historiske spor slettet. Til trods for talrige protester fra både eksperter og borgere har politikerne i år besluttet, at dette vidunderlige lille miljø skal rives ned for at bygge lejligheder.

Det er helt uforståeligt for mig, at man kan ville ødsle vores fælles kulturarv bort på den måde. Ironisk nok er det også dårlig business, eftersom kulturarv har betydning for både ejendomspriser og turisme. Indtil i år havde jeg nogenlunde tiltro til politikernes forståelse for vigtigheden af bevaring. Den røg sammen med Slagtergårdenes fremtid.